

Зміст

<i>Передмова</i>	5
<i>ДНК характерника</i>	6
<i>М'ясні жнива</i>	14
<i>Благословення для диктатора</i>	22
<i>Рука Бога</i>	30
<i>Собака в погріб упав</i>	35
<i>Я не зав'яну, я знайду руїни</i>	42
<i>«Око за око»</i>	62
<i>...І не треба на мене молитися!</i>	101
<i>Відсипте мені трохи часу</i>	121
<i>Марік</i>	138
<i>Порятунок</i>	157
<i>Рожевий светрик (повість)</i>	179

Передмова

Збірка оповідань нагадує коралі, нанизані на «червону нитку» спільної теми. Книжку, яку ви тримаєте в руках, об'єднує тема боротьби. Одноосібної і колективної, з власними демонами чи демонами на троні сусідньої держави, успішної і не дуже...

Боротьба загартовує, лікує від життєвого марнотратства, а ще – вкладає в кожні руки ключ до перемоги. Але чи кожну перемогу варто здобувати? Інколи вистраждані ржаві ключі відчиняють браму до раю, а осяйні золочені – дверцята до прірви, з якої не знайти рятунку...

Які рожеві ілюзії ви готові втратити, ставши на стежку власної боротьби?

Хто готовий підставити вам плече в найчорніший день?

І ким ви себе відчуєте, коли ціль таки виявиться досягнутою – гордовитим переможцем, а чи зламаним переможеним?..

Тож бажаю вам... Ні, не успіху – його ви неодмінно досягнете самі. Бажаю щиро пишатися власною перемогою. І нехай вона ще багато років зігриває всіх навколо!

ДНК характерника

– **А-А-А!** – заверещала темрява не своїм голосом.

Я від несподіванки впустила торби, і яблука, ніби тільки й чекаючи цієї нагоди, з радістю розкотилися по віранді.

– Ану сиди, де сидиш! – двократне материнство навчило швидко брати себе в руки, тому голос одразу вийшов суворим. – У мене брат в поліції, щоб ти знав!

І не так вже й збрехала. Щоправда, брат не зовсім мій, а чоловіків, і не те, щоб рідний, а двоюрідний... Але ж стосунки підтримуємо – листівками у Фейсбуці на іменини пересилаємося, все таке.

– Наталочко, це я, не клич нікого... – з темряви кімнати матеріалізувалася людська фігура. Федько, чи що? А так і є – кум власною персоною! Тільки що він забув у дідусевій хаті, яку навіть від електрики відключили?

– Ти що, кредитів набрався? – при погляді на його нечесане волосся і «панди» під очима перша думка була тільки такою. А що, цей хлопчина наївний до сказу, він може – навіть під вісімдесят відсотків річних!

– Гірше! – приречено зітхнув Федько. – Я нарешті здійснив своє відкриття... Але якось воно...

Наш Федько – медик. Але якщо інші порядні випускники Богомольця пішли працювати по лікарнях, то кум подався до приватної лабораторії. От, упертий він у нас! Серйозні професори на кафедрі посміялися з його ідей, а кум як затявся. Удень він старанно брав у людей кров і всяке таке інше на аналіз, а ночами, тишком проскочивши на робоче місце, проводив свої експерименти.

– І керівництво дізналося? – співчутливо зітхнула я. Навіть чаєм пригостити білодаху не могла – після того, як забрали дідуся до міста, з хати завбачливо вивезли всі продукти, щоб щурі, або й того гірше – волоцюги не внадилися. Ото тільки наїжджала, щоб наглянути за садом – гарний він тут, деякі деревця сама прищепила.

Ми сиділи за стертим клейончатим столом, гризли яблука. Навіть у напівморозу старої оселі, до затишку якої очі вже майже призвичаїлися, бачила – в кума тремтять руки. Куди ж це ти влип?

– Та ні... – відмахнувся Федько. – Розумієш, у мене вийшло!

– Та що ти таке робив, га? – хоча я й викладаю школярам біологію, кумові формули, які він часто креслив на серветках, коли разом виїздили на шашлики, були для мене такими ж нез'ясовними, як і китайська грамота.

– Ну, про ящірок я тобі вже пояснював, так? – він усівся зручніше, і я нарешті впізнала старого-доброго Федька, здатного годинами просторікувати на улюблену тему. – Я ще в університеті думав: а що, якби інші тварини теж уміли

відрощувати втрачені частини тіла? Або навіть люди... Ти уявляєш, як це було б зручно! Досліди пізніше підтвердили: таке практично можливо, якщо трохи «допомогти» організмові за допомогою сучасної фармацевтики... І цієї весни в мене нарешті вийшло: в курки, що вилупилася з другого покоління генно модифікованих яєць, відросли пальці на нозі! Всього за тиждень! А в мишеняти хвіст відріс уже в першому поколінні, через якихось три дні після генної ін'єкції...

Я мало яблуком не вдавилася. Та це ж фантастика!

– А що за ген?

– Тритона! Вони здатні відновити собі лапу... – Федько скочив на ноги і почав намотувати кола тісною кухнею. Очевидно, історія підходить до найбільш драматичного моменту. – Наталочко, я вже не молодий! Коліно болить пекельно, півроку з хлопцями в футбол не граю... Одногрупники давно на «Мерси» попересідали, а я все з метро не вилажу... Не засуджуй мене! Я розумів, що досліди мають тривати ще певний час... Що потрібно показати свої результати хоча б професорам з університету... Але я досі живу з мамою в хрущівці, і це нестерпно! Ти ж знаєш, яка в мене зарплатня? От і вирішив: якщо зараз покажу результат на публіку, зацікавлені покупці формули швидко мене знайдуть... Річ про десятизначні суми, Наталочко – вже завтра!

– То ти що ж... На людях?! – вжахнулася я.

Федько знічено потупився, потім знову почав виправдовуватися:

– Та може, я й не робив би цього, якби не Артем! Він зараз у хірургії, по суботах разом пиво п'ємо... А він взяв і розповів про хлопчину, якого з АТО привезли без ноги. Казав, що той солдат дуже важко травму переживав, і з дівчиною розсварився, кричав на всю лікарню, виганяв її з палати. Артем серйозно хвилювався, щоб хлопчина не

вкоротив собі віку... Наталочко, я усю ніч не спав! А потім вирішив: якщо не буде результату, хто ж дізнається? Я просто нікому не нашкоджу. А раптом справа вигорить, то врятую людині життя! Людині, ти усвідомлюєш?

Він знову сів. Вхопився за яблуко. З хрускотом поклав його на стіл і скочив.

– Я НЕ РОЗУМІЮ, як я наплутав ДНК! Там мав бути сто-відсотковий тритон... ЗВІДКИ взявся ведмідь?

Я закліпала, втрачаючи логіку розмови.

Кум знервовано міряв кімнату кроками, аж дошки підлоги жалібно рипіли.

– Через день зателефонував Артем. Я цього дзвінка чекав із таким нетерпінням! Другу ніч не спав! А він... Він давай кричати... – Федько в розпачі схлипнув. – Таких слів я від нього ще не чув. У пораненого з культу почала перти шерсть! У хірургії спочатку подумали – внесли інфекцію, погнали в операційну чистити, а там кістка формується... Ната-алю... Там...

– ЩО? – я зробила страшні очі.

Невже цей негідник убив бідолашного солдатика?

– Там лапа росла! – простогнав кум. – Ведмежа! Її намагалися ампутувати, а вона знову відростає... А-а-а... Артем сказав, що до того хлопця побратими прийшли, то з нього душу мало не витрясли... Ну, він мене тут же видав, і я його не виную! Коли він телефонував востаннє, сказав, що мене шукають... і мені вила... Тому я кинувся в метро і їхав, їхав... Потім блукав по Вокзальній... І згадав, як ти розповідала про цю хату. Вирішив тут заховатися...

Він знову пожадливо вчепився в яблуко. Скуйовджений бідося, неголений, у м'ятому одязі... Це ж скільки ти тут сидиш голодний, що й у садок за поживою виходити боявся?

– Давай я в сільмаг метнусь, ковбаси хоч тобі куплю, – запропонувала я, і кум вдячно блиснув очима.

– Тільки ж ти мене не видаси? – з боязкою надією спитав він.

– Та що ти! Ти ж нашого Леська хрестив!

От дурбецало. Але справді – що мені тепер із ним робити?

Раптом по кімнаті поповз звук телефонної вібрації.

– Цілий день дзвенить, – пожалівся Федько. – Довелося мелодію вимкнути, а то ще на вулиці почують...

Куме... Світла твоя голівонько...

– Ти що, не позбувся телефону? – знову зробила страшні очі я. – За ним же тебе знайдуть через кілька годин!

Федько замовк і завмер, потім кинувся до кишені... Але було пізно – навпроти двору хвацько загальмувало авто.

Ми переглянулися, немов два застуканих на гарячому шпигуни.

– От що, ти бігом до тієї кімнати, через вікно, садом – у ліс! – скомандувала я. – А я до них вийду, відволічу... Мені вони нічого не зроблять. А телефон у річку! Там, у ярочку, тече... Не бійся, перестрибнеш, вона вузька!

Все в цих чоловіках говорило про військове минуле: широкі плечі і міцні руки, перевага сірувато-зеленого кольору в одязі, впевнені погляди з-під лоба. Один накульгував, і... Матінко, я не хотіла дивитися, але там, знизу, з-під широкої штанини... Виглядало щось хутряне...

СПРАВЖНЯ ВЕДМЕЖА ЛАПА!

Ой, біжи, Федосю, та біжи швидко!

– Здрастуйте! – стала грудьми на захист вузьких дверей. Не переступлю поріг, хоч ріжете. А обійти в цьому одвірку ви мене не зможете – надто вузький.

– І вам доброго здоров'ячка! – «ведмежий» широко всміхався, та було мені від того осміху зовсім невесело. – Хазяйко, ми чоловіка шукаємо... І знаємо, що він тут!

– А мій чоловік у Києві, – чесно лупнула очима я. – Але вже їдуть із братом до мене, по мішки з яблуками... А брат у нього поліцейський!

– Та не бійтеся ви, людино добра! – миролюбно здійняв руки його товариш. – Не скривдимо ми вашого генія. Ми не з претензіями. Навіть навпаки!

Звісно ж, я не повірила і була готова вибріхуватися аж до вечора... Але раптом двір розітнув розпачливий зойк. Линув він з-за хати і міг належати тільки смертельно наляканому кумові.

І я, і військові разом кинулися на звук.

Тільки уявіть собі: вибираючись з вікна, цей дурбецало примудрився зачепитися штаниною і повиснути на одній нозі. Звісно, від такого фінту брюки з'їхали, а сам він тицьнувся обличчям у густу кропиву, що кущилася поряд. І все б нічого, але коли він нарешті висмикнувся зі штанів і вилетів на волю, намагаючись одночасно оминати колючу рослину і втрапити в густу траву, то приземлився м'якою точкою прямісінько на дідову сапу, що, забута, мирно дрімала там іще з минулої осені. А дід свій реманент завжди наточував на славу. Від болю Федько, навіть попри страх бути викритим, «заспівав» на все село таким пронизливим фальцетом, аж собаки по всій вулиці озвалися.

Я кинулася вперед, прагнучи... Ну, навіть не знаю, чого. Заступити це нещастя спиною? Боксувати? Що поробиш – із самого знайомства бідося Федір з його рідкісною незграбністю викликав у мене стійкий материнський інстинкт. Який тепер, через небезпеку, що нависла над його кучерявою головою, тільки загострився.

Але треновані хлопці виявилися швидшими. Вони дружно підняли Федора на ноги, заходилися щось говорити...

І тільки після цього в мене відлягло від душі: не битимуть!

Потім вони завважили несподіване поранення нашого генія, під руки повели його до авто, вивудили аптечку... Кум стійко терпів, зляканими очима перебігаючи з мене на трьох здоровил. Я бігала по воду і залишені на вікні штани, але все ж розчула шмат їх розмови. І тоді мене «попустило» остаточно.

Хлопці в захваті!

– Спочатку я сердився, кровть... – бурмотав «ведмідь». – І є чого: вся лікарня наді мною гасає, санітарка зомліла, медсестра голосить, як над покійником... А вночі захотів відлвити, і встав. І вже аж у коридорі дійшло – я ж іду на своїх двох. На СВОЇХ, щоб мені заціпило! Навіть забув, куди йшов!

Від надміру почуттів солдат аж гопака встругнув. Не так, як професійні танцюристи, зате з душею.

– На ранок подумав – сон. Але відкинув простирадло, порухав нею... Звісив... Страшно стало, а я вже думав, що й забув, як воно – страх. Але став. І стою, а лікар зайшов і дивиться на мене ОТАКЕННИМИ п'ятаками.

– То це дійсно ти зробив, чи той інтерн бреше? – перебив товариша третій, мовчазний вояка.

– Я-а-а... – тихо, але вже майже без страху простогнав Федько.

– А мене зможеш? – з вогниками в очах спитав солдат і тицьнув до кума своє плече. І як я раніше не помітила порожнього рукава?

– Потрібно дослідити стан нервової системи... – вже з зачатками впевненості відповів кум.

– То поїхали! – радо ляснув долонею по стегну солдат.

– І нічого, якщо лапа. Так навіть краще, щоб ворог боявся! – додав їх третій товариш. – Загін характерників, ось як нас назвуть!

Федько вже мало не радісно всівся до авто... Зойкнув, схопився за поранене місце. Почав моститися боком.

На мене навіть не глянув. От дітисько невдячне, а я, між іншим, за нього готова була в бій кинутися, причому з досвідченими вояками!

– Хазяйко, може, і вас до міста підкинути? – гостинно запросив «ведмідь». – Чи чоловіка почекаєте?

Я озирнулася на торби з яблуками і миролюбно махнула рукою:

– Відкривайте багажника!

